

וזכני לגדל

הרב אשר יהואל קסל

רב כפר הנוער זוהרים וראש ביהמ"ד 'משנת אבות'
 לשאלות והרצאות: kasel@kfar-zoharim.org.il

בן של עסקן

מכובדת בזכות עצמה, משפחה של אחים ואחיות כולם זרע ברכ ה'. גם אבריימי היה כך עד לשיעור א' ישיבה קטנה, אז נחשב מהמצוינים בשיעור, ולפני כן בכיתה. את האמת שזה היה הסטנדרט המשפחתי, כך שאיש לא ראה את זה כמשהו מיוחד בפני עצמו.

זה נמשך כך עד שאחד מבני השכונה שלמד עמו בישיבה הקטנה, גרר אותו באחד הערבים למקום שלא ראו לבן ישיבה קטנה להימצא בו, ואפשר לומר גם לא בן ישיבה גדולה, וגם לא אברך. לאבריימי לא היה את הכוח להתנגד, וכאשר חברו הפציר בו בפעם השנייה לבוא איתו, ובפעם השלישית, נכנע י. אבל כאשר הגיע הפעם הרביעית, הוא החליט לעשות לזה סוף.

אביו של אבריימי – איש תם וישר – לא הבין לאיזו מלכודת הוא נכנס, כאשר בתמימותו הוא פנה למשגיח בישיבה וסיפר לו מה שהוא שמע מאבריימי. על כך שחבר פלוני אלמוני משדל אותו ללכת למבואות המטונפים. כאשר המשגיח שמע את השם, הוא הציע לאבא של אבריימי שלא לעשות עניין מהדבר, כי "הנער הזה הוא בן של אחד העסקנים המכובדים ביותר בעיר וכמו שאני מכיר את האב, הוא לא יוכל לשאת על שכמו את האשמה שהבן שלו, חוטא ומחטיא וממילא אבריימי רק ישלם על זה מחיר יקר".

אביו של אבריימי סרב להאמין שכך היא המציאות, הוא חשב שמדובר רק בהוצאת שם רע על הרב העסקן. הוא היה בטוח שלהיפך, חשוב שהאב ידע כדי שהוא יוכל לעזור לבנו, ולהציל אותו מרדת שחת. מסרב להקשיב למשגיח, הוא הלך והזמין את עצמו אצל העסקן, וסיפר לו כי בניהם היקרים נופלים, וכדאי שהוא ישמור על בנו. העסקן המדובר שמע את הסיפור, והבטיח כי הוא יטפל בעניין, אך לטיפול כזה, אביו של אבריימי לא ציפה.

מאז אותו היום, יד נעלמת דאגה לטמון בכיס חליפתו של אבריימי דברים אסורים, עיתונים לא ראויים, ומכשירים טכנולוגיים שונים, ולשיא הגיעו הדברים כשמכשיר סלולרי צלצל באמצע 'סדר' כשהמשגיח עבר ליד מתקן התלייה של החליפות. הפלא הגדול שמעבר לכך שנמצאו בכיסו של אבריימי דברים שהוא לא חיפש ולא נגע בהם קודם, היה גם היה מי שטרח להודיע למשגיח על הימצאות הדברים הללו, ועכשיו לך תספר למשגיח, פעם אחרי פעם, שאיזו יד נעלמת טמנה לך את הדברים.

המשגיח שהיה איש משכמו ומעלה הבין שיש כאן סיפור לא פשוט כלל. הוא שוחח עם אביו של אבריימי, וכאשר הוא הבין כי אכן התנהלה שיחה עם אותו עסקן, הכול כבר היה נהיר מבחינתו. הוא הציע לאבא של אבריימי שיחפש לו ישיבה אחרת, כיוון שאותו עסקן לא ינוח ולא ישקוט, עד שיצליח להבאיש את ריחו.

גם בישיבה החדשה דאג אי מי לגלות את אוזנו של המשגיח על "מעלליו" של אבריימי, דברים חמורים שלא היו מעולם וכך הוא נאלץ למצוא את עצמו נוטל את מקל הנדודים מידי כמה ימים, תר אחר מטגרת ראויה שתסכים לקבל.

כאשר אבריימי סיפר לי את סיפורו, דמעות רותחות זלגו מעיניו והוא אמר לי: "אני בטוח שאם הרב יפגוש את אותו עסקן, גם הרב יאמין לו, כי אני קטן ושפל, והוא עסקן ידוע ומפורסם" האמירה הזו פצעה את ליבי. רק זמן רב אחר כך, הצלחתי לפייס את אבריימי ולהבטיח לו שאני מאמין לו בכל מחיר.

יש לי ידיד יקר, משגיח באחת הישיבות החשובות בארץ. השבוע, הוא ביקש לשוחח אתי על דברים חשובים העומדים על הפרק ולקיים מאמר החכם באדם "ותשועה ברוב יועץ".

מאחר והמצרך היקר ביותר הוא זמן, ולי אין ממנו פנוי, הצעתי לידיד לפגוש אותי בכפר זוהרים, "על הדרך" אמרתי לידיד, "תראה מקום מיוחד ונדיר".

כמובן שהוא התרצה והגיע לבקר, ולדבר. לקחתי אותו לסיבוב וסיוור במשעולי הכפר, ראינו את כול המתקנים, והדברים החשובים שהם כלים שבהם משתמשים כדי לעזור לנערי הכפר. ועל הדרך פגש בנערים, שאחד מהם היה לו מוכר מאוד, הוא הגיע מהשכונה בירושלים בה גר ידידי המשגיח. על פניו של הידיד המשגיח ניכרת הייתה התדהמה, כאשר הוא ראה את אבריי.

אחרי שהחליפו שלום זה עם זה והמשגיח התעניין קלות בשלומי של אבריימי, תפס אותי ידידי תוך שהוא לוחש באזני, כשהתדהמה עדיין על פניו. "תגיד לי, איך נער כזה מגיע למצב הזה שהוא נמצא בו?!" הוא שאל, "אין לך מושג איזה ילד טוב הוא, באיזה בית הוא גדל, איזו משפחה יש לו, כולם שם עדיני נפש. יש לו אחים ממש נפלאים ויקרים, ואני לא מבין מה גורם לנער כזה להגיע לכפר?!"

אני משכתי בכתפיי, כלום יש לי מושג מה הייתה תאונת הדרכים שגרמה לנער זה או אחר להגיע לכפר?!" "מה שבטוח" השבתי לידיד, "כי יש סיבה ומסובב, ובוודאי זו ההשגחה הפרטית, אבל מגלגלים זכות על ידי זכאי, וחוב על ידי חייב ויש איזה צדיק בסדום, שעל שמו רשומה ההצלחה של אבריימי, או שמו אפשר לומר הפוך".

ניבאתי ולא ידעתי מה ניבאתי, בארוחת צהרים ישבו סביבי כמה תלמידים, ואבריימי ביניהם. לפתע אבריימי פנה אליי ושאל: "נו, הרב ש. שאל אותך מה אני עושה כאן בכפר? בטח הוא אמר שאפס, זה לא מתאים שהבן של משפחת לוי בכפר זוהרים". אני חייכתי ועניתי בכנות: "אכן הרב ש. שאל באמת איך יכול להיות שהבן של משפחת לוי לומד בכפר, אבל אני השבתי לו, כי אצלנו מגיעים רק מיוחסים".

הוספתי בהומור מתובל בציניות וברצינות בד בבד. כולם צחקו אבל אבריימי נשאר רציני, ומהורהר.

אחד התלמידים שישב איתנו חיקה את הדמות הרבנית, ושאל בקול: מה באמת עושה הבן של משפחת לוי בכפר? נו, אולי אבריימי תסביר לנו מה אתה עושה כאן". אבל אבריימי משך בכתפיו, לא ענה ולא השתתף בחגיגה.

חיקיתי להזדמנות, כי הבנתי שיש דברים בגו ולאבריימי יש סיפור עברו – חלפו כמה שבועות עד שמצאתי את העת והרגע, שבו ישבתי עם אבריימי, והוא בטוב ליבו השיב, "הרב בטח רוצה סיפור לטור 'וזכני לגדל' ואני חייכתי, לא הכחשתי שאני מחפש סיפורים. לרגע חשבתי שזה יגרום לאבריימי לשתוק, אבל הוא הרכין את הראש והחל לספר.

סיפור כזה לא שמעתי מעולם ואולי, צריך לומר שמעתי, אבל מעולם לא בכלי ראשון. נראה היה כי כאשר סיפר אבריימי את סיפורו, השמים הזדעזעו ורעם חזק יצא מבין העננים, וקרא: אוי לנו מעלבונה של תורה.